

· FØROYA · SOCIAL·DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 52. a.

Lýsingaprisur fyri þettireglu: 30 øyr. á forsiðuni, 20 øyr. á 3. og 4. síðu. Við stórrí lýsingum fæst avsláttur í prísinum.

Tírsdag hin 23. decembir 1930.

Kostar kr. 1.50 fjórðingsárið + Porto. Blaðið verður bílagt á posthúsum, brævasvarnarstøðum og skrivstovum. Telf. 143.

4. árg.

Tandlæge BREND
træffes 11-5. Telf. 114.

· FØROYA ·
SOCIAL·DEMOKRAT

☆ ynskir øllum lesarum sínum ☆
☆ eini gleðilig jól og gott og ☆
☆ eydnuríkt nýttár! ☆
☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

AFTUR HAVA VIT JOL.
Aftur ljóða jólaklokkurnar, sum so mangan áður. Aftur berast friðarboðini á ymsum málum um allan heim, friðarboðini, ið fyrstu ferð ljóðu á feld fyrri nærum 2000 árum síðani.

Ung og gomul, víða hvar um heimin, halda jól, til áminningar um friðarboðarin mikla, og friðarboðini ljóða í teim størstu hollum og í teim minstu smáttum. Jólíni eru hátíð hátíðarinnar.

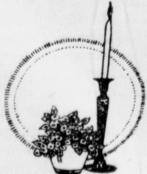
Jólaboðini hava eisini nú í mong ár verið borin út ímillum manna herheima í Føroyum. Eisini Føroyingar kenna seg drignan av hátíð hátíðarinnar.

Við friðarboðunum ljóðu eisini gleðisboðini: »Gleði tykkum!»

Gleðisboðið verður borið út ímillum fólkíð, longu í adventuni. Men í Føroyum hevur lagnan mangan skákast soleiðis, at adventsdagar ikki hava verið gleðisdagar áleina. Adventsdagar hava eisini verið sorgardagar, daprari enn mong heim tola.

Eisini henda adventan, ið nú er at enda, hevði sínar sorgardagar. Menn slóknadu í havsins kalda føvningi í stríðnum fyrri heimið. Í teim heimum, ið mistu sínar kærur beint í adventstíðini úti á tí misskunnarleysa havið, har verður tað sorgin, ið tekur hástetisessin um jólíni.

»Gleðilig jól!» verður sungið og sagt. Men so leingi livsins ljós brennur, so vil sorgin tíð til aðra víta menniskjuni, sjálvt í adventuni, sjálvt upp undir jól.

GLEÐILIG JÓL!

„Barnahjartað allarmest gleðir seg til jólafest.“

FADIR OG SONUR

LEYSLIGA OG STYTT SØGA EFTIR J. F.-R.

Tað var tíðliga um várið. Allastaðni úti á bonum sást fólk, ið fekkst við at fáa eplini í jorðina. Gomul fólk og smábørn, kvinnur og menn, oll vóru komin í arbeiði fyrri at fáa eplini frá hondum. Abbin setti eplini niður í foyruna, meðan konan varðsliga rætti honum hvørt dýrabara setpli. Teir ung og høvdu latið seg úr kotið og troyggu og skumpaðu upp av fullum huga.

Faðir og sonur vóru lidnir við eina stóra veltu og høvdu nú sett seg niður á vøllin, líkasum at hvíla seg eitt sindur. Faðirin styðjaði seg fram á albogan og leit yvir tjornina, har sólin speglaði sær, og niðan móti »svarta hamri«, har áin henda várdag sýndist sum ein hvít strika, ið rist var í hin svarta hamarin.

Faðirin breytt tógnina. Hann vendi sær móti soninum og

spurdi heldur harðliga: »Hvar var tú í nátt?»

Sonurin svaraði ikki, men tveiv eftir einum græsstrá, sum hann stakk inn ímillum tenninar.

»Tú skal víta, at eg ikki vil tað,« segði faðirin heldur býskliga.

Togn var nú aftur eina lotu. Men so segði sonurin heldur lágmæltur:

»Hon er ógviliga dagnalig.«

»Eg veit tað,« svaraði faðirin, »eisini at hon er vøkur og góðslig, men eg vil tað ikki.«

So tagði sonurin.

Táid leið út á summarið kom vætan. Tað regnaði og regnaði, so einki gjordist uttandura í langa tíð.

So ein morgun sleit hann í.

»Tað er best, at tú fer onkran við tær og fer inn á »Vatnsenda« at beina fyrri tí neyðars torvinum, sum nakað dugur!« segði

faðirin við sonin. »Henda vætan man hava forkomið tí mesta av okkara vetrarbrænni.«

»Torvið er komið undir tak,« svaraði sonurin. »Torvhúsið við »Vatnsenda« stendur fullt.«

»Nær hevur tú gjørt tað?» spurdi faðirin heldur illskin.

»Táid tygum vóru fyrri eystan teir tryggjar dagarnar.«

»Regnaði tað ikki tá?»

»Jú! men ikki so illa. Eg helt tað vera betur at fáa tað inn, áðrenn samregnið forkom tí.«

»Tað hevði eingin biðið teg,« segði faðirin og rýmdi.

So var tað summarið brátt at enda, og hoyggið var borið inn. Tað, sum ikki slapp í hoyggi-húsið, var sett í des í hoygarðinum.

Nakrar dagar aftaná, táid hoyggið var nakað niðursokkið, var farið at tingast um, hvussu nógv fódur tað mundi vera,

hvussu nógv skuldi fòðast veturin yvir o. s. fr.

Faðirin hugsaði í tveir dagar um hetta. So ein dagin fell avgerðin inni í roykstovuni: 8 kýr og 2 kvigur, umframt heimalambið, var avgerð faðirsins, tað skal fòðast væl inni, so tað kundi fáast fekt undir tonnina til páskir.

Tað var nógv fólk í roykstovuni, táid henda avgerðin fell. Tað datt at endanum soninum út av munnum: »Tað er ov nógv.«

Faðirin gjordist bæði býlsin og heitur, men smíkaðist so kortini og segði:

»Hvat sigur tú, sonur mín?»

Sonurin reisti seg og byrjaði at greiða faðrinum frá, at hoyggið ikki vildi røkka til so nógv.

»Leggið ikki lag í at hava heimalambið inni, so er tað hoyggið spart,« endaði hann sína frágreiðu.

»Eitt heimalamb! hvønn mun ger tað? Nei! tað skal fòðast inni í vetur. Tú kann seta tað oman í húsið niðri á »langanum«. Tað má livgast væl, so móðir tín kann latað okkum fáa ferskt á páska, vit skulu ikki hálvsvolta um hátíðina.«

So varð ikki meira talað um hesa avgerð faðirsins. Nakrar dagar aftaná, seint á kvöldið snýkti sonurin seg út um bogardarnar við heimalambinum á nakkannum. Her loysti hann tað niður og rak tað síðani niðan ímillum tann seyðin, ið hann hevði í røkt. Hetta mátti eingin víta.

Hvønn dag, ið hann gav neytunum, bar hann nakað av hoyggi oman í húsið á tanga-num — til heimalambið.

So leið veturin, og komið var út um jól, og tað var hávetur.

Faðir og sonur fóru so ein dagin burtur í haga. Tað var frostveður, og hann lótaði av landnórðingi og av og á kavaði tað eitt sindur. Tað ráddi um at fáa seyðin til stóðis, tí tey svørtu skýggini, ið røku í loftinum, mundi siga frá stórkava. Teir røku so tann seyðin, ið ringast stóð fyrri, oman á ein slætta, har skjól var fyrri landnórðinginum.

Hann frysti alt meira og meira, so at snjóflýkrurnar gjordist til gler, so hvørt tær bóru við jorðina. Tað var tí lítil vón um, at seyðurin kundi fáa nakað at eta her, tí hann var ikki mentur at skava sín oman av.

»Eg verið her í nátt og ruddi sín burtur fyrri teim neyðars krátúrnum,« segði sonurin.

Faðirin styðjaði seg fram á stavin, bindi móti soninum. So segði hann: »Nei, tú kemur heim.«

Á heimleiðini var litið tosað ímillum faðir og son.

Táid oll vóru løgst og sovnaði, smoygdi sonurin sær spekuliga út um dyrnar, og hundurin elti hann. Hann fór niðan til seyðin, ið ríkin var til stóðis, at bjarga honum, tí tað frysti sum bein. Meðan landnórðingurin yldi, so tað brakaði í húsum, har fólkini lógu og svóu, gekk sonurin alla náttina og traðkaði sín